

Židlický a Kunc, ale Čáp se nedal. Nadával policistům a sliboval jim, že je rozpáře, jen co se zas dostane na svobodu. Pokopal strážníky, způsobil jim pár modřin, ale nakonec byl přece přemožen a dopraven na strážnici.

Před soudem zase se vymlouval opilostí a jeho výmluva zase byla vyvrácena výpověďmi policistů, kteří potvrdili, že Čáp vůbec nevrávoral a policisty poznával dokonce podle distinkcí.

Soud po poradě uznal Čápa vinným zažalovanými činy a odsoudil jej k trestu dodatkovému v trvání dvou měsíců. Žalář mu osladil příslušnými posty.

Laskavá čtenářka uzná, že Čáпова mladá žena neprožívá libánky příliš příjemné.

—ff—

Dům z povidel.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

Loni ještě dne 30. prosince tyčila se v Karlově třídě v Hradci Králové novostavba dvouposchoďového domu, na jehož krov kladla se právě krytina. Druhý den ráno, na Sylvestra, pozorovali lidé, že dům z ulice zmizel a na místě, kde stál, leží hromada cihel. Dům sesypal se ráno o 5. hodině jako když sfoukne domeček z karet.

Státní zastupitelství zažalovalo stavitele Josefa Sedláka pro přestupek zavínění zesutí domu. Podle posudku odborných znaleců zavínily zřícení příliš mělké základy, špatná jakost malty, nedostatečná vazba cihel, provedení zdí a stropů suterénů z dutých cihel. Místo kleště stavba armována byla železnými obručemi a hlavní zdi po obou stranách schodiště byly zeslabeny do síly 30 cm, ačkoli měly býti podle schváleného plánu 45 cm silné.

Žalovaný stavitel, který dům stavěl pro Jiřího Reinholda, majitele strojařského závodu, uváděl na svou obhajobu jako velmi chabý důvod, že zesutí domu zavínily spodní vody, které labskou povodní se vzedmuly.

Soud uznal, že zesutí domu zavíněno bylo nedbalým provedením konstrukce domu a odsoudil stavitele k pokutě 200 Kč, jež v případě nedobytnosti proměněna bude v dvacetidenní vězení. Odsouzení je podmíněné s odkladem trestu do dvou let a povinností škodu mahraditi.

Státní zástupce ohlásil odvolání proti nízké výměře trestu.

Stavitel Sedlák je zároveň vyšetřován pro zavíněný úpadek, který ohlásil po zřícení domu.

Muž, který trpí katarrhem.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Do domu na Maltézském náměstí v Praze III., v němž nalézá se koloniální obchodní firma Alois Makarius, přišel k večeru dne 19. dubna mladý muž, který zabrousil na dvůr a podezřele se tam rozhlížel. Na dvoře bydlí se svou dceruškou Anna Liebecajtová, která skleněným oknem neznámého zahlédla a vyšla ven s otázkou, čeho si nezvaný návštěvník přeje. Dostalo se jí odpovědi, že k jeho úplné

spokojenosti schází jen rychlá vědomost toho, kde v domě nachází se nejbližší záchod. Když mu paní Liebecajtová rukou ukázala, kde lze najíti tuto málo líbeznou a přece tak často navštěvovanou místnost, rozběhl se k ní neznámý ze vši síly své a hezkou chvíli v ní pobyl. Uspokojen z ní pak vyšel, vyběhl skleněnými dveřmi ze dvora do průjezdu a obezřetně se obrátiv, vklouzl do dveří, vedoucích do sklepa, jehož firma Makarius používá jako skladiště, a rychle za sebou uzavřel dveře. Ale zvědavá a snad i bojácná Liebecajtová, přikřčená ke skleněným dveřím nádvorním, zpozorovala nové útočiště neznámého, vyběhla ven a Jaroslavu Havlasovi, majiteli firmy Makarius, sdělila zděšeně, že nějaký muž vlezl do jeho skladiště. Vypravil se tedy obchodník Havlas, sebrav ještě učedníka a příručního, dva mladé muže bez bázně a hany, aby zabránili muži neznámému v jeho počínání, pokud by se neslo za zlodějnou. Ale neznámý nečekal, nýbrž seznav z poplachu, který nezůstal mu utajen, že se jedná asi o něho, vyřítil se ze sklepa a osvěžen delším pobytím v záchodě, křepkými skoky ubíhal do ulice Nebovidské. Nohy pronásledovatelů, z nichž jeden je kopálistou a druhý závodníkem-amatérem v běhu, byly však důkladnější a uprchlík záhy pocítil pádnou ruku na svém krku.

Před soudem popíral Josef Reitspies, 35letý obchodní cestující ze Žižkova, jakýkoli zlodějský úmysl. Přišel do domu, povzbuzován skutečně jen neodolatelným nutkáním, a když vyšel ze záchodu, byl úplně již spokojen. Jakmile však ocítl se v průjezdu, popadly jej znovu prudké bolesti, a poněvadž se důvodně obával, že by ty bolesti zpět na záchod již nedonesl, otevřel maně první dveře, které se mu objevily po ruce. Slyše pak křik, utíkal, aby nebyl obviněn, že prohřešil se proti pořádku. Odciziti ničeho vůbec nechtěl, naopak, ve sklepě zanechal ještě určitý svůj majetek. Za to však nemůže; ve válce onemocněl dysenterií, jejímiž následky trpí podnes ve formě častého prudkého střevního katarrhu, který je úporný a naléhavý.

Tahleto výmluva nebyla by špatná a byla by došla uznání i u soudu, kdyby Josef Reitspies neměl předně pár kaněk ve svém listu o pověsti, za druhé kdyby u něho nebyla nalezena zlodějská lampička a za třetí, kdyby ve skladišti bývalo nalezeno to, co zanechat tam Reitspies podle svého trvzení spěchal. Ale sklep nalezen byl čistý, nikoli však trestní listek Reitspiesův, který vykazoval několik přestupků krádeže, jedno lehké ublížení na těle, jeden zločin podvodu a neméně než čtyři krádeže zločinné. Pro poslední z nich trestán byl Reitspies v září 1925 žalářem osmi měsíčním.

A tak soud přes to, že ve sklepě byla jen jablka, citrony a pomoranče a že Reitspies ani neměl s sebou žádného pytle k eventuálnímu odnesení tohoto ovoce, uznal Josefa Reitspiesa vinným zločinem nedokonané krádeže a odsoudil jej do těžkého žaláře na tři měsíce.

Soudu předsedal dvorní rada Kleiner, žalobu zastupoval státní zástupce Dr. Časla v s k ý.

—ff—